



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: **Solanisus Praga s.r.o.**
sídlem Husinecká 903/10, 130 00 Praha 3 - Žižkov
zastoupená advokátkou Mgr. Magdalénou Poncza
sídlem Českobratrská 1403/2, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Moravskoslezský kraj**
sídlem na Jízdárně 3162/3, 709 00 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2018 č. j. 3210300/18/3212-80541-800365, ve věci odkladu daňové exekuce

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 6. 11. 2018 domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl její návrh na odklad exekuce.
2. Žalobkyně podstatnou část žaloby věnuje její přípustnosti a rekapitulaci okolností předcházejících vydání napadeného rozhodnutí. V žalobě poukázala na to, že Finanční úřad pro hlavní město Prahu vydal dne 26. 1. 2017 zajišťovací příkaz č. j. 523762/17/2003-00540-110077, kterým uložil žalobkyni, aby zajistila úhradu daně z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2016, a to složením jistoty na depozitní účet správce daně. Na základě zajišťovacího příkazu vydal tehdejší správce daně téhož dne exekuční příkaz č. j. 528116/17/2003-00540-110077, kterým vůči žalobkyni nařídil exekuci prodejem movitých věcí. Žalobkyně dále uvedla, že se návrhem ze dne 2. 8. 2017 domáhala částečného odložení daňové exekuce, a to do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o žalobě proti zajišťovacímu příkazu. Její žádost žalovaný zamítl napadeným rozhodnutím.
3. Žalobkyně uplatnila v žalobě několik žalobních námitek, které lze podle obsahu rozdělit do pěti žalobních bodů. V prvním z nich žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Připustila, že žalovaný doplnil odůvodnění rozhodnutí na základě rozsudku Městského soudu v Praze, považuje jej však nadále za nedostačující ve vztahu k důvodům uvedeným v návrhu na odložení daňové exekuce. V další části žaloby pak žalobkyně uvedla, že v odůvodnění rozhodnutí chybí úvahy, na jejichž základě dospěl správce daně k závěru, že žalobkyni uváděný důvod není důvodem pro odklad daňové exekuce sui generis. V dalším žalobním bodě žalobkyně namítla, že rozhodnutí vydal místně nepřislušný správce daně, protože podle § 185 odst. 3 zákona číslo 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), měl i při změně v místní příslušnosti dokončit daňovou exekuci správce daně, který ji nařídil, a tím byl v této věci Finanční úřad pro hlavní město Prahu. S ohledem na jasné znění zákona nemůže podle žalobkyně obstát argumentace procesní ekonomií. Ve třetím žalobním bodě namítala žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí pro rozpor s principem proporcionality a hospodárnosti. V této souvislosti žalobkyně s odkazem na § 5 odst. 3 a § 7 odst. 2 daňového řádu uvedla, že správce daně by měl volit jen takové prostředky, které osoby zúčastněné na správě daní co nejméně zatěžují a zároveň ještě umožňují dosáhnout cíle správy daní, tedy správného zjištění a stanovení daní a zabezpečení jejich úhrady. Částečným odložením exekuce by takového cíle bylo podle žalobkyně dosaženo, protože by to umožnilo pokračování v její podnikatelské činnosti bez omezujících opatření ze strany správce daně, čímž by u ní došlo ke kumulaci finančních prostředků, ze kterých by bylo možné případnou v budoucnu stanovenou daň zaplatit. V dalším žalobním bodě žalobkyně stručně poukázala na důvody, pro které napadla u Městského soudu v Praze sporný zajišťovací příkaz, který je v této věci exekučním titulem a vyslovila přesvědčení, že rozhodnutí o žalobě proti zajišťovacímu příkazu má zásadní vliv pro další vedení daňové exekuce. V rámci posledního žalobního bodu pak žalobkyně vyslovila nesouhlas se závěrem žalovaného, podle kterého se v případě podání správní žaloby na zrušení samotného exekučního titulu nejedná o v zákoně neuvedený důvod pro odklad daňové exekuce. Poukázala přitom na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 Af 41/2017, podle kterého je výčet důvodů pro odložení daňové exekuce uvedený v § 181 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje

daňového řádu pouze demonstrativní a mohou nastat i jiné důvody, které jsou charakterově podobné důvodům v zákoně výslovně uvedeným. Jedním z těchto důvodů je podle žalobkyně také výše uvedené soudní řízení. Nemůže se proto ztotožnit se závěrem žalovaného, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že se o důvod pro odklad exekuce sui generis nejedná a že žalobkyně návrhem na odklad obchází institut přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobkyně zdůraznila, že je oprávněna využívat všech institutů, kterými jí právní předpisy umožňují chránit práva a oprávněné zájmy. Pokud tedy zákon umožňuje podat návrh na odložení daňové exekuce a zároveň požádat o přiznání odkladného účinku žalobě, pak je jen na ní, který z těchto institutů využije, případně zda využije oba najednou nebo ani jeden. To, že zvolí pouze jeden z těchto institutů, a druhý nikoliv, jí však nelze klást k tíži, jak to v napadeném rozhodnutí činí žalovaný.

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav a příslušnou právní úpravu. K jednotlivým žalobním bodům žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a vypořádal se v něm se všemi skutkovými a právními aspekty, a to i s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2018, č. j. 11 Af 41/2017 – 60. K namítané místní nepřislušnosti žalovaný uvedl, že rozhodnutí vydal jako dožádaný správce daně. Ve zbytku namítl, že veškerá argumentace žalobkyně směřuje do oblasti přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s. a důvody pro přiznání odkladného účinku žalobě nelze libovolně zaměňovat a subsidiárně aplikovat též v řízení o odkladu exekuce. Vedení soudního řízení o přezkoumání exekučního titulu není podle žalovaného důvodem pro zastavení exekuce ani pro její odklad. Závěrem žalovaný poukázal na to, že jediná reálně sepsaná movitá věc byla z daňové exekuce vyloučena.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že Finanční úřad pro hlavní město Prahu vydal dne 26. 1. 2017 zajišťovací příkaz č. j. 523762/17/2003-00540-110077, kterým uložil žalobkyni povinnost uhradit dosud nestanovenou daň z přidané hodnoty za červenec 2016. Proti zajišťovacímu příkazu podala žalobkyně odvolání, které odvolací finanční ředitelství rozhodnutím ze dne 28. 3. 2017 zamítlo. Odvolací rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou u Městského soudu v Praze. Dne 26. 1. 2017 vydal uvedený správce daně exekuční příkaz č. j. 52811 6/17/2003-00540-110077, kterým k vymození povinností uložených uvedeným zajišťovacím příkazem nařídil vůči žalobkyni exekuci prodejem movitých věcí.
6. Ze správního spisu se dále podává, že návrhem doručeným Finančnímu úřadu pro hlavní město Prahu dne 30. 8. 2017 požadovala žalobkyně odložení daňové exekuce, a to z důvodu vedení soudního řízení o přezkoumání exekučního titulu. V návrhu žalobkyně poukázala také na to, že se snaží nadále vykonávat podnikatelskou činnost, přičemž postupy správce daně její podnikatelské aktivity omezují a způsobují jí škodu. Rozhodnutím ze dne 7. 9. 2017, č. j. 6894431/17/2003-00540-110077, správce daně návrh žalobkyně zamítl s odůvodněním, že neshledal naplnění žádného ze zákonem vymezených důvodů pro odklad exekuce s tím, že exekuční titul je pravomocný a vykonatelný. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 5. 2018, č. j. 11 Af 41/2017 – 60, uvedené rozhodnutí správce daně o zamítnutí návrhu na odklad daňové exekuce zrušil a věc vrátil správci daně k dalšímu řízení. Důvodem ke zrušení rozhodnutí byla jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. O návrhu rozhodl znovu napadeným rozhodnutím žalovaný. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný nejprve uvedl, že došlo k delegaci místní příslušnosti,

nicméně exekuci měl podle § 185 odst. 3 daňového řádu dokončit původní správce daně, který však vydal dožádání č. j.: 6506619/18/2003-00540-108440, ze dne 8. 8. 2018, kterým žalovaného požádal (mimo jiné) o vydání rozhodnutí ve věci odkladu daňové exekuce. Dále žalovaný popsal skutkové okolnosti věci, včetně toho, že na základě nařízené exekuce bylo v průmyslovém areálu v Orlové postupně sepsáno dne 27. 1. 2017 celkem 135.000 kg řepkového oleje, dne 3. 2. 2017 dalších 162.000 kg řepkového oleje s tím, že ke zpeněžení sepsaného oleje nedošlo, protože žalobkyně svévolně vyskladnila věci z areálu dříve, než mohlo dojít k nařízení dražby a k jejímu provedení. Dne 25. 7. 2017 pak byl proveden soupis dalších 23.340 kg řepkového oleje, který však byl k návrhu oprávněné osoby z exekuce vyloučen. Poté žalovaný konstatoval příslušnou právní úpravu uvedenou v § 181 odst. 1 daňového řádu se zdůrazněním, že uvedené ustanovení neobsahuje taxativní výčet všech skutečností, které mohou zavdat příčinu pro odklad daňové exekuce. Následně se žalovaný zabýval žalobkyní uplatněnými důvody pro odklad exekuce se závěrem, že přezkum rozhodnutí o odvolání proti exekučnímu titulu ve správním soudnictví není důvodem pro zastavení daňové exekuce, protože se nejedná o šetření skutečností rozhodných pro její zastavení, a to ani při extenzivním výkladu. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí není splněna ani druhá podmínka pro odklad daňové exekuce uvedená v § 181 odst. 1 daňového řádu, tedy že by se aktuálně šetřily skutečnosti rozhodné pro vyloučení předmětu z daňové exekuce. Žalovaný nad rámec výše uvedeného neshledal nic, co by nasvědčovalo tomu, že je zde nějaký jiný důvod, pro který by měla být daňová exekuce odložena. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyni nic nebránilo, aby podala návrh na přiznání odkladného účinku správní žalobě, což ostatně může učinit i nadále a podle odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřipustné, aby daňový subjekt obcházel poměrně přísná kritéria pro přiznání odkladného účinku dle soudního řádu správního tím, že se bude snažit dosáhnout de facto téhož s využitím institutu odkladu daňové exekuce. Zatímco smyslem institutu odkladného účinku správní žaloby je suspendovat vykonatelnost pravomocného rozhodnutí tehdy, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem, institut odkladu daňové exekuce je postaven na odlišném principu. Jeho smyslem je dočasné přerušení jejího faktického provádění proto, že existují objektivní pochybnosti týkající se jejího předmětu, samotného exekučního procesu či pravosti a zákonnosti exekučního titulu.

7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s. a dospěl k závěru, že žaloba důvodná není; ve věci rozhodl krajský soud bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci souhlasili.
8. Krajský soud se s ohledem na obsah žaloby zabýval nejprve její přípustností. Ačkoliv žalobkyně věnuje této otázce podstatnou část žaloby, krajský soud nemá pochybnosti o tom, že rozhodnutí správce daně o zamítnutí návrhu na odklad daňové exekuce lze napadnout žalobou podle § 65 a násl. s. ř. s. Napadené rozhodnutí má nepochybně povahu rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., aniž by byl dán některý z důvodů nepřipustnosti žaloby podle § 68 s. ř. s., včetně zákonných výluk uvedených v § 70 s. ř. s. V minulosti sice bylo sporné, zda řízení o zamítnutí návrhu na odklad daňové exekuce je jednostupňovým řízením, nebo zda lze proti konečnému rozhodnutí podat odvolání, které by tak bylo podmínkou pro následné podání správní žaloby, tato otázka však již byla vyřešena novelou

daňového řádu účinnou od 1. 1. 2014. Z novelizovaného § 181 odst. 3 daňového řádu, ve spojení s odst. 4 téhož ustanovení, jednoznačně vyplývá, že proti rozhodnutí o zamítnutí návrhu na odložení daňové exekuce není odvolání přípustné (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 Afs 99/2014 – 43, nebo ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6 Afs 185/2016 – 37). Proto není třeba se zabývat vyčerpáním řádných opravných prostředků, coby podmínkou přípustnosti žaloby podle § 68 písm. a) s. ř. s. Lze tedy uzavřít, že žádné skutečnosti, které by zakládaly nepřipustnost žaloby v této věci, se z obsahu spisu nepodávají, proto krajský soud přistoupil k posouzení jednotlivých žalobních bodů.

9. V prvním žalobním bodě žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tuto námitku vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou. Napadené rozhodnutí obsahuje podle přesvědčení krajského soudu veškeré povinné náležitosti stanovené v § 102 daňového řádu, a to včetně náležitostí předepsaných ve třetím odstavci pro jeho odůvodnění. Z porovnání prvního rozhodnutí o návrhu na odklad (které bylo Městským soudem v Praze shledáno nepřezkoumatelným) a právě přezkoumávaného rozhodnutí, je zřejmé, že se žalovaný mnohem podrobněji zabýval žalobkyní tvrzenými důvody pro odklad exekuce, a to s přihlédnutím k závěrům kasačního soudního rozhodnutí. Žalobkyně ani netvrdí, v čem konkrétně spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, vyjma obecného konstatování, že *„stále je toto odůvodnění nedostačující ve vztahu k důvodům uvedeným v návrhu na odložení daňové exekuce“*. Při nedostatku konkrétních tvrzení žalobkyně se také krajský soud mohl touto námitkou zabývat toliko obecným způsobem se závěrem, že žalovaný se důvody uváděnými v návrhu žalobkyně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval a vyhodnotil je způsobem, který umožňuje krajskému soudu jeho přezkum. Odůvodnění napadené rozhodnutí se může jevit na první pohled jako poměrně stručné, jeho rozsah však zcela odpovídá podanému návrhu na odklad, který s výjimkou odkazu na probíhající soudní řízení o zrušení zajišťovacího příkazu a obecně formulovaný zájem žalobkyně nadále podnikat, žádné konkrétní tvrzení neobsahuje. Konečně nelze souhlasit s námitkou žalobkyně uvedenou v bodě 5.6 žaloby ve znění, že *„zde opět chybí odůvodnění, na základě jaké úvahy dospěl správce daně k závěru, že se nejedná o důvod pro odklad daňové exekuce sui generis“*. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal s tím, že žalobkyní uváděný důvod nelze podřadit pod některý z důvodů uvedených demonstrativně v § 181 odst. 1 daňového řádu, jakož i s tím, že jej nelze považovat ani za jiný důvod pro odložení daňové exekuce a jeho odůvodnění považuje krajský soud za dostačující vzhledem k obsahu návrhu na odložení exekuce.
10. Nedůvodný je také druhý žalobní bod, ve kterém žalobkyně namítá místní nepřislušnost žalovaného k rozhodnutí o odložení daňové exekuce. V tomto případě se navíc žalobní námitky míjejí s obsahem napadeného rozhodnutí, protože žalovaný nerozhodoval z pozice místně příslušného daňového orgánu, ale z pozice dožádaného daňového orgánu (což v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvedl, když jinak potvrdil místní příslušnost pražského správce daně s odkazem na § 185 odst. 3 daňového řádu). Možnosti dožádání podle § 17 daňového řádu jsou mnohem širší, než u obdobných institutů v jiných procesních řádech (s. ř. s. nebo občanský soudní řád) a jiného věcně příslušného správce daně lze dožádat nejen o provedení některého procesního úkonu, ale také dílčích řízení nebo jiných postupů. Jestli v tomto konkrétním případě byly splněny podmínky dožádání podle § 17 daňového řádu, nemohl krajský soud posuzovat, protože

žalobkyně nesplnění podmínek dožádání nenamítala a tato otázka tak nebyla otevřena soudnímu přezkumu. Krajský soud připomíná, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. se přezkoumává napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s. pouze v rozsahu vymezeném žalobními body. Z tohoto pravidla existuje pouze několik málo výjimek, kdy byla judikaturou správních soudů dovozena povinnost správních soudů zabývat se některými významnými skutečnostmi z moci úřední (např. vadami způsobujícími nicotnost správních rozhodnutí, otázkou absolutní neplatnosti právního jednání, prekluzí práva státu vybrat daň nebo prekluzí práva státu postihovat fyzické či právnické osoby za přestupky nebo jiné správní delikty – v podrobnostech viz na výklad k § 75 odst. 2 s. ř. s. v „Blažek, T., Jirásek, J., Molek, P., Pospíšil, P., Sochorová, V., Šebek, Soudní řád správní - online komentář. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016“), o které se však v projednávané věci nejedná.

11. Zbývající žalobní námitky již souvisejí s věcným posouzením návrhu na odklad exekuce. Rozhodnutí o návrhu na odložení daňové exekuce podle § 181 odst. 1 daňového řádu je vydáváno na základě správního uvážení (*Správce daně může daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit*), které je usměrňováno demonstrativním výčtem důvodů pro odklad (šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkáni úhrady nedoplatku). V takovém případě probíhá postup daňového orgánu ve dvou fázích, kdy nejprve zkoumá, zda je dán některý z důvodů demonstrativně uvedených v příslušném zákonném ustanovení (§ 181 odst. 1 daňového řádu) a pokud žádný takový důvod není dán, tak se ve druhé fázi posuzuje v rámci správní úvahy, zda je dán některý jiný důvod, pro který je namístě provedení exekuce odložit, přičemž zákonodárce již v tomto směru správce daně nijak neusměrňuje, a to ani pomocí neurčitých právních pojmů (např. že je dán jiný vážný důvod apod.). Pro obě fáze platí, že postup správce daně musí být řádně odůvodněn. Rozdíl je v tom, že zatímco závěry z první fáze podléhají úplnému soudnímu přezkumu, závěry druhé již správní soud zkoumá pouze z hlediska toho, zda správní orgán meze správního uvážení nepřekročil, nebo jej nezneužil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Není totiž v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské uvážení a sám rozhodl podle svého přesvědčení. Úkolem správního soudu je pouze posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, publ. pod č. 416/2004 Sb. NSS, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, publ. pod č. 225/2004 Sb. NSS, či ze dne 9. 2. 2005, č. j. 5 A 131/2001 - 86, publ. pod č. 1171/2007 Sb. NSS).
12. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobkyní uváděné důvody (soudní řízení ohledně přezkumu zajišťovacího příkazu a zájem pokračovat v podnikatelské činnosti) nevystihují žádný z důvodů pro odklad exekuce uvedených v § 181 odst. 1 daňového řádu. Z povahy věci by v daném případě připadal v úvahu pouze první z uvedených důvodů, tj. že se šetří skutečnosti rozhodné pro zastavení exekuce, nicméně i zde souhlasí krajský soud se žalovaným, že soudní přezkum exekučního titulu nelze podřadit pod žádnou ze skutečností uvedených v § 181 odst. 2 daňového řádu, pro jejichž šetření je namístě daňovou exekuci odložit. Lze také souhlasit s tím, že právní řád zná

primárně jiné způsoby, jakými lze dosáhnout odložení účinků správního rozhodnutí v souvislosti se správní žalobou, a to prostřednictvím návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě podle § 73 odst. 2 s. ř. s. Pokud žalobě odkladný účinek přiznán není, zůstávají veškeré účinky žalobou napadeného rozhodnutí zachovány, takové rozhodnutí zůstává způsobilým exekučním titulem a není zde důvod exekuci odkládat pouze z důvodu vedení soudního řízení. Také další závěr žalovaného o tom, že není dán ani žádný jiný důvod, pro který by měla být daňová exekuce odložena, považuje krajský soud za dostatečně odůvodněný a žalovaný ve svých úvahách nijak nevybočil z mezí správního uvážení, ani jej nezneužil. Nutno dodat, že odklad exekuce je třeba vnímat jako mimořádné opatření, kdy exekuční titul přes jeho právní moc a vykonatelnost nelze dočasně exekučně vymáhat, proto by měl být vyhrazen pouze pro výjimečné případy, které musí být odůvodněny konkrétními okolnostmi dané věci. Tyto konkrétní okolnosti musí tvrdit povinný (žalobkyně) nebo musí alespoň vyplývat ze spisu. Návrh žalobkyně na odklad daňové exekuce byl v tomto směru značně obecný a s výjimkou odkazu na probíhající soudní řízení a blíže nespecifikovaný zájem nadále podnikat, neobsahuje žádné konkrétní okolnosti, které by v tomto případě svědčily pro odklad exekuce. Nelze proto vytýkat žalovanému, že návrhu nevyhověl.

13. V bodech 5. 1 až 5. 5 žaloby směřuje žalobkyně své námitky proti samotnému zajišťovacímu příkazu, který však nepřísluší krajskému soudu v tomto řízení přezkoumávat. Krajský soud nijak nezpochybňuje, že zajišťovací příkaz představuje „razantní zásah do majetkové sféry žalobce“. Tato námitka, jakož i další uvedené zejména v bodě 5. 5 žaloby, však mají své místo v řízení o zajišťovacím příkaze a jeho přezkumu a nikoliv v řízení o odložení daňové exekuce. Předpokladem vydání zajišťovacího příkazu na dosud nestanovenou daň je odůvodněná obava, že daň bude v budoucnu stanovena a zároveň, že v době její vymahatelnosti bude nedobytná nebo bude její vybrání spojeno se značnými potížemi. Pokud správce daně dospěl k závěru, že takové obavy zde jsou a rozhodl se řešit věc vydáním zajišťovacího příkazu, tak by bylo proti smyslu zákonné úpravy, aby totožné důvody pro vydání zajišťovacího příkazu byly opakovaně přezkoumány v řízení o návrhu na odklad daňové exekuce zahájené na jeho podkladě. V exekučním řízení vychází správce daně z exekučního titulu, na který je třeba nahlížet jako na zákonný a věcně správný, dokud není jako celek zákonným postupem zrušen. To platí i pro správní soudy přezkoumávající rozhodnutí vydaná v rámci daňového exekučního řízení. Také v tomto případě vyhodnotil krajský soud námitky žalobkyně jako nedůvodné.
14. Krajský neshledal v napadeném rozhodnutí ani namítaný rozpor s § 5 odst. 3 a § 7 odst. 2 daňového řádu (body 3.5 až 3.7 žaloby). Také v tomto případě jsou námitky žalobkyně značně obecné a směřují rovněž spíše proti zajišťovacímu příkazu, který nepřísluší krajskému soudu v tomto řízení přezkoumávat. Pouhá skutečnost, že správce daně provádí exekuci na základě již vykonatelného exekučního titulu, nemůže bez dalšího znamenat porušení uvedených zásad hospodárnosti a proporcionality daňového řízení. Z obsahu spisu, jakož i návrhu žalobkyně na odklad exekuce ani nevyplývá, že by přicházela v úvahu jiná varianta než pokračování v exekuci, nebo její odklad, pro který však nebyl shledán důvod. Jiná alternativa, která by za dané situace více šetrila práva žalobkyně a způsobovala jí menší náklady, se nepodává ani z obsahu žaloby.
15. Za situace, kdy krajský soud veškeré žalobní body vyhodnotil jako nedůvodné a v napadeném rozhodnutí ani v řízení, které předcházelo jeho vydání, neshledal žádnou

vadu s negativním vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, ke které by byl povinen přihlédnout z moci úřední, nezbylo krajskému soudu, než žalobu pro její nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

16. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení postupoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože procesně úspěšnému žalovanému, který by měl v návaznosti na výsledek sporu na náhradu nákladů řízení právo, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Ostrava 11. dubna 2019

JUDr. Monika Javorová

předsedkyně senátu